ΠΑΝΤΙΕΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Τοποθέτηση της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος για την προοπτική συνεργασίας με την Πρωτοβουλία για τη Μετωπική Συμπόρευση

ΟΚΔΕ Σπάρτακος
ελληνικό τμήμα της 4ης Διεθνούς | www.okde.org

Τα δύο κείμενα της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος που ακολουθούν κυκλοφόρησαν αρχικά ως εσωτερικά, απευθυνόμενα στα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στο πλαίσιο του πλατιού διαλόγου που θεωρούμε ότι χρειάζεται να γίνει σχετικά με το κομβικό ερώτημα των μετώπων και της στρατηγικής. Τα δύο αυτά κείμενα σχολιάστηκαν δημοσίως, έγινε κριτική και παρατέθηκαν αποσπάσματά τους. Δεν είναι δυνατόν να υπάρχει δημόσια κριτική σε κείμενα που δεν είναι δημοσίως διαθέσιμα. Οι κανόνες της ισοτιμίας στη συζήτηση για ένα τόσο κρίσιμο θέμα επιβάλλουν, επομένως, τη δημοσίευση των κειμένων, παρότι αρχική μας πρόθεση, από σεβασμό στο αίσθημα της ενότητας των μελών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ήταν να διακινηθούν εσωτερικά. Σε κάθε περίπτωση, το πρόβλημα της μετωπικής πολιτικής και της στρατηγικής της αντικαπιταλιστικής αριστεράς έχει υπερβεί τα όρια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και αφορά όλους τους αγωνιστές και αγωνίστριες του χώρου. Μια δημόσια, ειλικρινής και συνολική τοποθέτηση είναι, επομένως, αναγκαία.

Εκ μέρους της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος
Μάνος Σκούφογλου, μέλος της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του ΠΓ της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος

Μια νέα συγκυρία

Δύο είναι τα βασικά στοιχεία που ορίζουν τη νέα συγκυρία στο πολιτικό σκηνικό και διαμορφώνουν τον ταξικό συσχετισμό δύναμης:

1. Η **αποτυχία της κυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου** στις τελευταίες διαπραγματεύσεις με την τρόικα να μεταφέρει χρονικά μετά τον Μάρτη την εφαρμογή των ήδη συμφωνημένων και

τη λήψη νέων μνημονιακών μέτρων, που οδήγησε σε κατάρρευση τη ρητορική της δήθεν απεμπλοκής από τα μνημόνια.

2. Η σαφής, αν και όχι ολόπλευρη, **αναθέρμανση των κινημάτων.**

Η αποτυχία των διαπραγματεύσεων δεν είναι τέχνασμα ή τακτικισμός της κυβέρνησης, αλλά σύμπτωμα και αιτία μιας πραγματικής κρίσης της. Η αστική τάξη, εγχώρια και ευρωπαϊκή, αμφιβάλλει πλέον για την ικανότητα του κυβερνητικού σχήματος να προωθήσει τα μέτρα. Οι κοινωνικές του συμμαχίες καταρρέουν και η εσωτερική του συνοχή υπονομεύεται. Η αστική τάξη και τα επιτελεία της ΕΕ, αν και δίνουν μάχη μέχρι τέλους για την παραμονή της κυβέρνησης Σαμαρά ως μεταβατικό σχήμα, επιχειρούν ταυτόχρονα να δεσμεύσουν και να ελέγξουν εγκαίρως μια ενδεχόμενη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, στο βαθμό που αυτή αποδειχτεί αναπότρεπτη. Εξάλλου, κάποια τμήματα της αστικής τάξης διαπραγματεύονται απευθείας με το ΣΥΡΙΖΑ, τον οποίον δεν θεωρούν πλέον επικίνδυνο.

Ο φοιτητικός αναβρασμός, παρά τις παλινωδίες, οι μαθητικές καταλήψεις, η μεγάλη εργατική διαδήλωση στην απεργία της 27ης Νοέμβρη, η απεργία πείνας και οι κινητοποιήσεις των Σύριων μεταναστών, οι μεγάλες κινητοποιήσεις στην επέτειο της δολοφονίας Γρηγορόπουλου και το κίνημα αλληλεγγύης στην απεργία πείνας του Νίκου Ρωμανού, που υποχρέωσε την κυβέρνηση σε σαφέστατη πολιτική και συμβολική ήττα (η οποία προστίθεται στην ήττα της στο ζήτημα της αξιολόγησης, η οποία δεν προχώρησε καθόλου), αλλάζουν τα δεδομένα. Η περίοδος κοινωνικής νηνεμίας που επεδίωκε η κυβέρνηση για να συνεχίσει το έργο της και ταυτόχρονα ευνοούσε ο ΣΥΡΙΖΑ στην προοπτική μιας «ομαλής διαδοχής», δεν ήρθε. Παρά τα όρια της νέας κινηματικής άνοδου, η πίεσή της στις συγκεκριμένες συνθήκες συνέβαλε ώστε η κυβέρνηση να μην έχει το περιθώριο να πάει σε άλλα μέτρα πριν την ψηφοφορία για Πρόεδρο της Δημοκρατίας.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η κυβέρνηση μπορεί να επέλεξε το χρόνο της πολιτικής αναμέτρησης για τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, δεν επέλεξε όμως ούτε την ίδια την αναμέτρηση, ούτε τους όρους της. Οι πολιτικές εξελίξεις ανέτρεψαν τον προηγούμενο κυβερνητικό σχεδιασμό και κάνουν το στόχο της πτώσης της κυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ πιο εφικτό και κοντινό. Τα πιο πρόσφατα γεγονότα (καταγγελία για δωροδοκία, αποτυχία των διαπραγματεύσεων με κόμματα της αντιπολίτευσης) κάνουν την κρίση της κυβέρνησης ακόμα πιο βαθιά.

Η άποψη ότι η πτώση της κυβέρνησης **δεν μπορεί να γίνει με κοινοβουλευτική αναμονή** επαληθεύεται στην πράξη. Η έκβαση της ψηφοφορίας για τον ΠτΔ δεν κρίνεται βασικά από

τις διαπραγματεύσεις στους διαδρόμους του κοινοβουλίου, αλλά από το σήμα που θα δώσουν οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες: είναι διατεθειμένοι να παραχωρήσουν χρόνο ζωής στην κυβέρνηση και να ανεχτούν μέτρα ή όχι; Από αυτή την άποψη, όχι μόνο η στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας των ομοσπονδιών, που αρνήθηκε την κήρυξη απεργίας ενόψει της ψηφοφορίας, ήταν άθλια, αλλά και η στενά κοινοβουλευτική τακτική που τηρεί απαρέγκλιτα ο ΣΥΡΙΖΑ είναι απαράδεκτη.

Η αριστερά και το κίνημα δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν από τον πεσιμισμό, τη διαρκή καταστροφολογία για τα μέτρα που θα περάσουν και την κινδυνολογία για τις κινητοποιήσεις. Τμήματα της αντικαπιταλιστικής/εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς αναπαράγουν αυτή την παθογένεια, γεγονός που στερεί από το χώρο τη δυνατότητα να σχεδιάσει τη δράση του, παρότι οι αγωνιστές και αγωνίστριές του έπαιξαν μαζικά πολύ αξιόλογο ρόλο στα πρόσφατα κινηματικά γεγονότα. Η λογική του μετώπου άμυνας και σωτηρίας, επειδή έχουμε ηττηθεί, και η πολιτική συμμαχιών με μη αντικαπιταλιστικές δυνάμεις που αυτή η λογική υπαγορεύει είναι θεμελιωδώς λανθασμένες. **Χρειαζόμαστε επίθεση και όχι άμυνα.** Το ρήγμα που άνοιξαν οι ταξικές αναμετρήσεις από το 2008 μέχρι σήμερα δεν έχει κλείσει. Η συσσώρευση αγωνιστικών εμπειριών σε συνδυασμό με τη ρευστότητα της κοινωνικής συνείδησης, η οποία δεν κινείται γραμμικά αλλά με άλματα, κυοφορούν ιστορικές δυνατότητες για τη συγκρότηση των υποκειμενικών όρων για ανατροπή των συσχετισμών, προς όφελος της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων. **Η αντικαπιταλιστική στρατηγική είναι σήμερα πιο επίκαιρη.**

Η αποσταθεροποίηση γεννά νέες ευκαιρίες για κινηματικό αναβρασμό και πολιτικές ανακατατάξεις, επομένως και νέες ευκαιρίες για την πολιτική παρέμβαση της επαναστατικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Αυτές τις ευκαιρίες, τα λάθη και τα κεκτημένα της προηγούμενης περιόδου, τα σημερινά κινηματικά καθήκοντα, τα στοιχεία μιας επίκαιρης επαναστατικής πολιτικής είναι που πρέπει να βάλει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο κέντρο της συζήτησης. Κι όμως, αντί για αυτό ανακυκλώνονται αποτυχημένα σχέδια και πολιτικές διαπραγματεύσεις, χωρίς καμία απολύτως χρησιμότητα και σύνδεση με το εργατικό κίνημα, αλλά με βαριές συνέπειες για την πολιτική φυσιογνωμία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Ποιο είναι το νόημα της συμφωνίας με την Πρωτοβουλία για την Αριστερή Μετωπική Συμπόρευση (ΠΑΜΕΣ);

Την Πέμπτη 18/12 έγινε συνάντηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με την Πρωτοβουλία για την Αριστερή Συμπόρευση, όπου η δεύτερη δήλωσε σύμφωνη για μια πολιτική και εκλογική σύμπραξη με βάση τους 10 άξονες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Οι όποιες πολιτικές μετατοπίσεις προς την κατεύθυνση

του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος είναι βεβαίως θετικές, ωστόσο ανακύπτουν σαβαρά ερωτήματα όσον αφορά το πραγματικό βάθος και την πολιτική βιωσιμότητα αυτής της συμφωνίας.

1. Στα 10 σημεία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ οι δυνάμεις της ΠΑΜΕΣ, ιδίως το Σχέδιο Β', ήγηραν επί μήνες τουλάχιστον 3 αδιαπραγμάτευτες ενστάσεις, οι οποίες οδήγησαν και στο ναυάγιο της συμπόρευσης πέρσι.
α. Δεν αποδέχονταν ότι η ρήξη με το ευρώ και την ΕΕ είναι μια ενιαία πολιτική διαδικασία. Όπως έγινε απολύτως σαφές από την προεκλογική του καμπάνια για τις ευρωεκλογές και από όλες τις δημόσιες τοποθετήσεις του Αλέκου Αλαβάνου, το Σχέδιο Β' δεν βλέπει την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ ως αναγκαίο τμήμα μιας στρατηγικής σύγκρουσης με τους θεσμούς του κεφαλαίου, αλλά αντιθέτως θεωρεί την έξοδο από το ευρώ ένα "σχεδιο Β'" που μπορεί να "σώσει τη χώρα" εντός της καπιταλιστικής οικονομίας. Κατά τη γνώμη τους, το πρόβλημα είναι ότι η Ελλάδα δεν έχει ένα εναλλακτικό σχέδιο εθνικού νομίσματος, όπως είχε πχ η Μεγάλη Βρετανία όταν εγκατέλειψε τη νομισματική ενοποίηση. Η έξοδος από την ΕΕ μπορεί να προκύψει μετά, αν δεν γίνει ανεκτή η εθνική νομισματική πολιτική της Ελλάδας, αυτό είναι όλο.
β. Δεν αποδέχονταν τον πολιτικό στόχο της νομιμοποίησης όλων των μεταναστών, αναπαράγοντας την καταστροφική ρητορική ότι "δεν χωράνε όλοι στη χώρα". Μάλιστα, το Σχέδιο Β' διαφήμιζε διαρκώς ως συμπληρωματική ωφέλεια της εξόδου από το ευρώ το ότι θα έδινε κίνητρα στους μετανάστες να φύγουν από τη χώρα. Οι μετανάστες δεν αντιμετωπίζονται ως ταξικά αδέρφια των ντόπιων εργαζομένων, αλλά ως πρόβλημα προς διαχείριση. Η αντιπρόταση της διατύπωσης "καθιέρωση νομιμοποίησης" δεν σημαίνει παρά την αυτονόητη διεκδίκηση του να υπάρχει μια νομική διαδικασία νομιμοποίησης, πράγμα όμως που τίποτα αντικαπιταλιστικό δεν έχει, αντιθέτως είναι κάτι που υπάρχει σε όλες σχεδόν τις καπιταλιστικές χώρες και το οποίο θα υποστήριζε πχ και ο Ραγκούσης.
γ. Η πρόταση του Σχεδίου Β' για τους θεσμούς του κράτους ήταν ο εκδημοκρατισμός, η μείωση των βουλευτών, η επιλογή ενός ποσοστού βουλευτών με κλήρωση, σε αντίθεση με τις αντικαπιταλιστικές διεκδικήσεις για διάλυση των ΜΑΤ, αφοπλισμό τη αστυνομίας, γενικευμένη αυτοδιεύθυνση.
Στη συνάντηση της 18/12, ευλόγως, λοιπόν, ρωτήσαμε αν, για την ΠΑΜΕΣ, αυτές οι διαφορές έχουν πάψει να υπάρχουν πια. Ρωτήσαμε επίσης αν εξακολουθούν να πιστεύουν ότι ο αντικαπιταλισμός "τρομάζει τον κόσμο", όπως έλεγαν πέρσι. Η αντιπροσωπεία της ΠΑΜΕΣ αρνήθηκε απαξιωτικά να σχολιάσει ο,τιδήποτε, και οι οργανώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που τοποθετούνται υπέρ της συμπόρευσης δεν έδειξαν καμία απολύτως διάθεση για μια τέτοια ουσιαστική συζήτηση.

2. Μόλις δύο μέρες πριν τη συνάντηση, η ΠΑΜΕΣ σε δημόσιό της κείμενο κατηγορούσε την πλειοψηφία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (και δεν είναι η πρώτη φορά που με τέτοιες εκφράσεις επιχειρείται ανάμειξη στα εσωτερικά της) για παλινδρόμηση μεταξύ ενός στενού σεκταριστικού αντικαπιταλισμού και ευκαιριακών εκλογικών συνεργασιών. Της καταλόγιζε, εμμέσως πλην σαφώς, στενοκεφαλιές, δογματισμούς, ιδεοληψίες, ιδιοκτησιακές αντιλήψεις, "ανερμάτιστο κατεβατό αιτημάτων", "κούφιους βερμπαλισμούς", υπονομεύσεις και χειραγωγήσεις. Δεν είναι η πρώτη φορά που με τέτοιες εκφράσεις επιχειρείται ανάμειξη στα εσωτερικά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Για ποιο λόγο μπορεί η ΠΑΜΕΣ να επιδιώκει κοινό βηματισμό με μια τόσο αναξιόπιστη και καιροσκοπική δύναμη, όπως χαρακτηρίζει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

Έχουμε, επομένως, κάθε λόγο να αμφιβάλουμε για τη σοβαρότητα της δήλωσης συμφωνίας. Το πιο σημαντικό, όμως, είναι άλλο. **Μας ενδιαφέρει μια τυπική συμφωνία σε 10 σημεία ή συμμαχίες πάνω σε πραγματικά κοινές προγραμματικές και πολιτικές βάσεις;** Ποια αξία έχουν 10 κοινά σημεία, αν κατά τα άλλα ο καθένας "λεει και τα δικά του", όπως τόνιζαν διαρκώς οι εκπρόσωποι της ΠΑΜΕΣ τη συνάντηση, όταν "τα δικά του" έρχονται, σε τελική ανάλυση, σε αντιπαράθεση με το πολιτικό πλαίσιο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

Οι σύντροφοι του ΝΑΡ έκαναν επι τόπου την παρατήρηση ότι διαφωνούμε με την ΠΑΜΕΣ ως προς τον τύπο μετώπου (αριστερό αντι-ΕΕ ή αντικαπιταλιστικής κατεύθυνσης) που χρειαζόμαστε, αλλά παρόλα αυτά μπορούμε να συμπορευτούμε. Ο παρών εκπρόσωπος του Σχεδίου Β', άλλωστε, έκανε σαφές ότι, όπως κι αν το βαφτίσουμε, σκοπός της συνεργασίας είναι ένα "μέτωπο σωτηρίας". **Πόσο λογική είναι η ιδέα ενός κοινού μετώπου μεταξύ δυνάμεων που θέλουν να οικοδομήσουν διαφορετικά μέτωπα;**

3. Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι ο Αλαβάνος και το Σχέδιο Β' έχουν αναθεωρήσει στο παραμικρό τις απόψεις στις οποίες στήριξαν όλη την προεκλογική τους προπαγάνδα ενόψει ευρωεκλογών, και οι οποίες κρίθηκαν τότε ομόθυμα απαράδεκτες από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η εικόνα από άλλες δυνάμεις της ΠΑΜΕΣ δεν είναι περισσότερο ενθαρρυντική. Η συλλογικότητα για την Επαναστατική Ενοποίηση της Ανθρωπότητας πχ θέλει να αφαιρεθεί ακόμα και ο χαρακτηρισμός "αριστερός" από το όνομα και το πρόγραμμα του μετώπου. Ακόμα χειρότερα, μετά τη συνάντηση ΠΑΜΕΣ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ, κυκλοφόρησε κείμενο υπογεγραμμένο από μέλος της γραμματείας του Σχεδίου Β' μαζί με μέλη της γραμματείας του ΕΠΑΜ (παλιότεροι εκλογικοί συνεργάτες του εθνικιστή Παπαθεμελή) και της Δραχμής 5 Αστέρων του Κατσανέβα. Το υπεπατριωτικό αυτό μανιφέστο, που δεν αναφέρεται ούτε μια φορά στην εργατική τάξη, αλλά μόνο στη χώρα, παρουσιάζεται στην ιστοσελίδα της

Δραχμής ως συμβολή στο πλαίσιο των επαφών για τη δημιουργία ενός πατριωτικού-δημοκρατικού πόλου.

Το πραγματικό ερώτημα, επομένως, δεν είναι αν θα συμφωνήσουμε σε δέκα σημεία ή όχι (που, άλλωστε, είναι εξαιρετικά αμφίβολο ποιος θα τα διαβάσει), αλλά **αν θέλουμε κοινή εκλογική κάθοδο και πολιτικό μέτωπο με ανθρώπους και τάσεις που λένε δημοσίως αυτά τα πράγματα** και που παίρνουν ταυτόχρονα μέρος σε τέτοιου τύπου διεργασίες, οι οποίες καμία σχέση δεν έχουν με την αριστερά.

Ένα κρίσιμο πολιτικό δίλημμα

Οι οπαδοί της συμπόρευσης συνηθίζουν να επικαλούνται την απόφαση της συνδιάσκεψης του 2013 και τη δέσμευση να υλοποιηθεί. Έχουμε πει και άλλες φορές ότι απόφαση εκείνη ούτε μπορούσε να προεξοφλήσει το αποτέλεσμα των μετωπικών διεργασιών, ούτε έλεγε πουθενά ότι η πολιτική ατζέντα και ζωή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα μονοπωλούνταν από την εμμονή της συμπόρευσης και, κυρίως, **δεν έγραφε πουθενά ότι η συμπόρευση αποσκοπεί σε ένα μέτωπο που δεν θα είναι πλέον αντικαπιταλιστικό.** Κι όμως, αυτή η ιδέα έχει γίνει τελικά κοινός τόπος.

Επιπλέον, ένα μεγάλο τμήμα συντρόφων και συντροφισσών που είτε υποστηρίζουν τη συμπόρευση, είτε θέλουν να αποφύγουν να πάρουν μια πολιτική θέση για αυτή, κλείνουν το θέμα επικαλούμενοι την τελευταία απόφαση του ΠΣΟ και τα κριτήρια συνεργασίας που έθεσε.

Για να είμαστε καθαροί υπενθυμίζουμε ότι η ΟΚΔΕ-Σπάρτακος καταψήφισε εξαρχής, ήδη στη συνδιάσκεψη, την ιδέα μιας συμμαχίας με δυνάμεις όπως το Σχέδιο Β’ (τότε ΜΑΑ), η οποία θα έβαζε ως βάση συμφωνίας απλώς την “αντι-ΕΕ” φυσιογνωμία. Υπερψήφισε τα δέκα σημεία της μετωπικής πρότασης στο ΠΣΟ, τα οποία θεωρεί κατάλληλα ως βάση συζήτησης με άλλες αντικαπιταλιστικές και επαναστατικές δυνάμεις, αλλά διαφώνησε με την επαναφορά της πρότασης προς τις “δυνάμεις της συμπόρευσης” με τις οποίες η διαπραγμάτευση απέτυχε πέρσι, και πρότεινε σχετική τροποποίηση. Τέλος, δεν ψήφισε το “σχέδιο δράσης” που προέβλεπε συνάντηση με την ΠΑΜΕΣ.

Ας υπενθυμίσουμε, επιπλέον, ότι το ΠΣΟ δεν έβγαλε μια πολιτική απόφαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά ένα πλειοψηφικό σχέδιο εισήγησης για τη συνδιάσκεψη, όπως και δύο μειοψηφικά σχέδια. Οι εκπρόσωποι των μειοψηφικών εισηγήσεων στην ΚΣΕ είπαν (και σωστά) ότι το κείμενο της πλειοψηφίας δεν είναι απόφαση, γιατί απόφαση θα πάρει η συνδιάσκεψη (αν

είχαμε ειλημμένη απόφαση γιατί να πάμε σε συνδιάσκεψη, άλλωστε;) – και σήμερα οι ίδιοι επικαλούνται απόφαση του ΠΣΟ.

Και πάλι, όμως, δεν είναι αυτό το ουσιαστικό ζήτημα. Το πρόβλημα δεν είναι ο τρόπος με τον οποίο πάρθηκε ή δεν πάρθηκε, εφαρμόστηκε ή δεν εφαρμόστηκε η απόφαση. **Το ερώτημα είναι πολιτικό:** με τις δεδομένες συνθήκες, **θέλουμε μια συμμαχία με την ΠΑΜΕΣ;** Και, στον πυρήνα του προβλήματος που μας ταλανίζει δύο χρόνια τώρα, **θέλουμε την αντικατάσταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ από ένα ευρύτερο, "αριστερό ριζοσπαστικό" αλλά όχι αντικαπιταλιστικό μέτωπο;** Σε αυτό εμείς απαντάμε ΟΧΙ και δηλώνουμε ότι θα δώσουμε μάχη για να αποτρέψουμε μια τέτοια πολιτική εξέλιξη.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η πρόταση για ένα νέο, κοινό μέτωπο με την ΠΑΜΕΣ ισοδυναμεί στην πράξη με αντικατάσταση του αντικαπιταλιστικού μετώπου με κάτι ευρύτερα αριστερό. Στη συνάντηση μέλη της ΠΑΜΕΣ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ βιάστηκαν να ζητήσουν κοινές επιτροπές βάσης και κοινές διαδικασίες, πράγμα που αποδεικνύει ότι δεν μιλάνε απλώς για εκλογική συνεργασία αλλά για μια διαδικασία με προοπτική πολιτικής ενοποίησης. Δεν είναι σοβαρό να πιστεύει κανείς ότι θα λειτουργούν ταυτόχρονα τοπικές επιτροπές ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τοπικές επιτροπές Συμπόρευσης, με περίπου τα ίδια μέλη. Η πραγματική πρόταση της ΠΑΜΕΣ είναι **ένα μέτωπο σωτηρίας και όχι ένα αντικαπιταλιστικό μέτωπο.** Είναι ένα μέτωπο αμυντικό, στη βάση της εκτίμησης ότι το εργατικό κίνημα έχει ηττηθεί, με αιχμές εναντίον του ευρώ και της ΕΕ, αλλά όχι εναντίον της καπιταλιστικής οικονομίας και του αστικού κράτους. Ένα **πατριωτικό "λαϊκό μέτωπο"**, που στην ανάγκη μπορεί να παραλάβει και αστικές μερίδες, όπως άλλωστε έκανε και το ΕΑΜ. Ένα μέτωπο φυσική συνέχεια του Λαφαζάνη και της αριστερής πλατφόρμας του ΣΥΡΙΖΑ. Με την πρόταση για ένα τέτοιο μέτωπο πρέπει να αποφασίσει αν θέλει να συμπλεύσει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. **Η ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, πάντως, δεν θα συμπλεύσει με ένα τέτοιο σχέδιο.**

Αντικαπιταλιστικός σεκταρισμός εναντίον συμπόρευσης ή αντικαπιταλισμός εναντίον συμπορευτικού σεκταρισμού;

Το επιχείρημα ότι όσοι αρνούνται τη συνεργασία με την ΠΑΜΕΣ απομονώνουν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενώ όσοι τη θέλουν παλεύουν για να σπάσουν την απομόνωση είναι κίβδηλο. Στην πραγματικότητα η συμμαχία με την ΠΑΜΕΣ λειτουργεί απαγορευτικά για άλλες πιθανές συμμαχίες, όπως πχ με το ΕΕΚ, που δήλωσε την αντίθεσή του στον οικονομικό εθνικισμό.

Όσοι βιαστούν να φωνάξουν ότι δεν μπορούμε να κάνουμε επιλεκτικές προτάσεις και αποκλεισμούς, ας θυμηθούν το βέτο που έβαλαν δυνάμεις της μετέπειτα συμπόρευσης στη

συμφωνημένη εκλογική συνεργασία με το ΕΕΚ το 2012 (βέτο το οποίο έγινε γνωστό, σε εμάς τουλάχιστον, εκ των υστέρων).

Όσοι σκεφτούν ότι δεν μπορεί ενας πιθανός σύμμαχος να βάζει βέτο για έναν άλλο πιθανό σύμμαχο, ας δουν το βέτο που βάζει σήμερα η ΑΡΑΝ για συνάντηση με το Δεν Πληρώνω, επειδή κάτι τέτοιο δεν θα το δεχόταν το Σχέδιο Β'.

Και πάλι, επομένως, το πρόβλημα δεν είναι τυπικό, αλλά πολιτικό.
Η συμμαχία με την ΠΑΜΕΣ δεν είναι γενικώς μετωπική κουλτούρα, αλλά μια **επιλεκτική συμμαχία** που δημιουργεί ένα πολιτικό έδαφος το οποίο ντε φάκτο αποκλείει άλλες συμμαχίες, με πιο κοντινές πολιτικές δυνάμεις. Ταυτόχρονα, κάνει ευάλλωτη την ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην κριτική τέτοιων δυνάμεων από τα αριστερά, ακόμα και στην κριτική (ως προς αυτό, δίκαιη) του ΚΚΕ.

Η σύγχυση της έννοιας του Ενιαίου Μετώπου με ένα μέτωπο ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΠΑΜΕΣ είναι αστεία και ανιστόρητη.

Τέλος, αμφισβητούμε σοβαρά την ιδέα ότι ένα "αριστερό ριζοσπαστικό" μέτωπο με την ΠΑΜΕΣ θα διαμόρφωνε ευνοϊκότερες συνθήκες για την υποδοχή απογοητευμένων μελών του ΣΥΡΙΖΑ. Οι αγωνιστές και αγωνίστριες που απεμπλέκονται από το ρεφορμισμό και τις γραφειοκρατίες του το τελευταίο πράγμα που θέλουν να κάνουν είναι να ξαναμπλέξουν με τις παλιότερες γραφειοκρατίες του ρεφορμισμού, όπως είναι ο Αλαβάνος.

Έχει όρια ο πολιτικός εκβιασμός;

Η επίκληση κάποιας υποτιθέμενης κομματικής πειθαρχίας στις αποφάσεις από την πλευρά ορισμένων οπαδών της συμπόρευσης (οι οποίοι μάλιστα δεν ψήφισαν καν την εισήγηση της πλειοψηφίας στο ΠΣΟ, αλλά σήμερα θέλουν να τη διαχειριστούν) είναι αδιανόητη αν σκεφτεί κανείς τη δική τους πολιτική τακτική. Τι έκαναν η ΑΡΑΝ και η ΑΡΑΣ πέρσι, όταν η συμπόρευση απέτυχε; Πειθάρχησαν στην απόφαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

Φυσικά και όχι. Αντιθέτως, προσχώρησαν μονομερώς στη συμπόρευση (ΠΑΜΕΣ), δημιούργησαν τετελεσμένα και οργάνωσαν τις πιέσεις στο εσωτερικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε συνεργασία με εξωτερικούς παράγοντες. Συμμετείχαν ανελλιπώς στη συκοφαντική πολεμική που γινόταν εναντίον της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Επανέφεραν εμμονικά και διαρκώς στη συζήτηση ένα θέμα που είναι πασιφανές ότι έχει παραλύσει την πολιτική ζωή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Εμφανίστηκαν στις διαδηλώσεις κάτω από ξένες σημαίες και πανώ. Έπαιξαν και παίζουν ένα διπλό παιχνίδι,

με την ανοχή ή την υποτονική αντίδραση άλλων οργανώσεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Πριν αναμετρηθεί με το ερώτημα του Σχεδίου Β' ή οποιουδήποτε άλλου, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει να απανατήσει ένα πιο άμεσο ερώτημα. **Είναι αποδεκτό να συμμετέχει μια οργάνωση και στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και σε αντιπαραθετικούς πολιτικούς σχηματισμούς;** Υπενθυμίζουμε ότι την τελευταία φορά που τέθηκε αυτό το ερώτημα αφορούσε τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που είχαν προσχωρήσει στην πρωτοβουλία των 1000, και τότε όλοι, περιλαμβανομένων όσων σήμερα ανήκουν στην ΠΑΜΕΣ, είχαν συμφωνήσει ότι η παραμονή τους στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι αδύνατη. Το επιχείρημα πως η ΠΑΜΕΣ επιδιώκει να εντάξει και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε ένα κοινό σχέδιο είναι άκυρο, γιατί ακριβώς το ίδιο επεδίωκε και η πρωτοβουλία των 1000.

Η ΠΑΜΕΣ με το κείμενο της στις 16/12 ανακοινώνει την αναβάθμισή της "σαν πολιτικό ρεύμα". Δεν είναι απλώς μια πρωτοβουλία, επομένως, αλλά ένα άλλο πολιτικό μέτωπο, με δικές του άλλωστε δομές, κλαδικές κλπ. Η συμμετοχή οργανώσεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε ένα τέτοιο διαφορετικό μέτωπο, συνεπώς, είναι σκάνδαλο το οποίο δεν μπορεί να αποσιωπηθεί με καμία καλή πρόθεση.

Οι μονομερείς ενέργειες άλλων πλευρών σε σχέση με τους επικεφαλής στις εκλογές, την καταχρηστική χρήση του ονόματος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ κλπ δεν είναι δικαιολογία για την προσχώρηση σε ένα άλλο μέτωπο, και άλλωστε αυτή η κριτική δεν αφορά την ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, που δεν συμμετείχε σε καμία μονομερή ενέργεια ή μεθόδευση στις εκλογές.

Ποτέ δεν είναι αργά να διορθώσουμε ένα λάθος

Ο φόβος ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα φανεί αναξιόπιστη αν αποσύρει την πρότασή της προς την ΠΑΜΕΣ δεν είναι επαρκής λόγος για να δεχτούμε έναν καταστροφικό πολιτικό προσανατολισμό. Δεν γίνεται να επικυρώσουμε μια απόφαση που αναιρεί στην πραγματικότητα τον κεντρικό λόγο ύπαρξης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, την πολιτική αυτοτέλεια της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, απλώς για λόγους ευγενείας. **Πολιτικός είναι ο κίνδυνος και πολιτικά πρέπει να αποτραπεί.** Στο κάτω κάτω, η αξιοπιστία της αντικαπιταλιστικής πρότασης απέναντι στους αγωνιστές και αγωνίστριες του κινήματος βαραίνει περισσότερο από την αξιοπιστία της απέναντι σε οποιαδήποτε αντιπροσωπεία. Είναι καιρός η βάση, όλα τα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να τοποθετηθούν πολιτικά για το θέμα.

Μια μετατόπιση προς τα δεξιά, προς το έδαφος που αφήνει ελεύθερο ο ρεφορμισμός καθώς εγκαταλείπει τις θέσεις του και ενσωματώνεται στη διαχείριση του καπιταλισμού, δεν

απαντάει στα μεγάλα ταξικά διλήμματα που θέτει η κρίση της καπιταλιστικής οικονομίας και του αστικού πολιτικού συστήματος. Η ρεφορμιστική αριστερά δεν εγκαταλείπει τις θέσεις της επειδή γενικά τις προδίδει, αλλά επειδή οι προοδευτικές μεταρρυθμίσεις και οι ρήξεις με επιμέρους πυλώνες της αστικής πολιτικής που υποσχόταν είναι αδύνατο να γίνουν εν μέσω κρίσης και χωρίς γενική σύγκρουση με τους θεσμούς και τους νόμους του κεφαλαίου. Επιπλέον, αποδεικνύεται καθημερινά ότι ο ενδιάμεσος χώρος ανάμεσα στον καθαρό αντικαπιταλισμό και το ρεφορμισμό συμπιέζεται κι εξαφανίζεται ταχύτατα. Επομένως, η διατήρηση μιας αντικαπιταλιστικής φυσιογνωμίας είναι, εκτός των άλλων, και όρος επιβίωσης για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Δεν χρειαζόμαστε συμπορεύσεις σε μη αντικαπιταλιστικά μέτωπα “σωτηρίας”, σε μέτωπα αριστερής διαχείρισης. Χρειαζόμαστε **ΑΝΤΑΡΣΥΑ αυτοτελή οργανωτικά και πολιτικά**, πόλο έλξης για όλες τις επαναστατικές και αντικαπιταλιστικές δυνάμεις, σε σαφή διαχωρισμό από όλα τα ρεφορμιστικά σχέδια (το ΚΚΕ, την πλειοψηφία του ΣΥΡΙΖΑ, την αντι-ΕΕ μειοψηφία του ΣΥΡΙΖΑ και ανάλογες δυνάμεις έξω από αυτόν). ΑΝΤΑΡΣΥΑ ενωτική στα κινήματα με όλα τα αγωνιζόμενα κομμάτια των εργαζομένων, χωρίς σεχταρισμούς στη δράση. ΑΝΤΑΡΣΥΑ που θα οικοδομεί την αυτοοργάνωση και θα σέβεται την αυτενέργεια των κινημάτων και των αντικαπιταλιστικών σχημάτων, θα πρωταγωνιστεί σε αυτά και, ταυτόχρονα, θα δίνει την πολιτική μάχη για τον πολιτικό τους προσανατολισμό. **ΑΝΤΑΡΣΥΑ με εσωτερική δημοκρατία και με συνολική επαναστατική πολιτική.**

Καλούμε λοιπόν, όλους τους συντρόφους και συντρόφισσες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να αποτρέψουν την διάλυση του αντικαπιταλιστικού μετώπου. Καλούμε τις συνελεύσεις σε όλες τις τοπικές και κλαδικές επιτροπές να αποφασίσουν την απόρριψη της πρότασης για πολιτική συμμαχία και συμπόρευση με την ΠΑΜΕΣ και τον Αλαβάνο. Η επαναστατική αριστερά δεν θα γίνει «δωρητής σώματος» για την επιβίωση και ανασύσταση των αποτυχημένων κεϋνσιανών ρεφορμιστικών πολιτικών.

ΟΚΔΕ-Σπάρτακος
23/12/2014

Επιστολή της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος προς τα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Η παρακάτω επιστολή κυκλοφόρησε στα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Τη δημοσιοποιούμε και αυτή στο πλαίσιο της συζήτησης για το ζήτημα της στρατηγικής και των μετώπων, η οποία αφορά ευρύτερα την αντικαπιταλιστική αριστερά.

Συντρόφισσες και σύντροφοι της ΑΝΤΑΡΣΥΑ,
η εξέλιξη των διεργασιών μεταξύ ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΠΑΜΕΣ είναι ραγδαία και οι κινήσεις γίνονται ταχύτερα από ό,τι σε οποιοδήποτε άλλο ζήτημα μας έχει απασχολήσει ποτέ. Είναι σαφές ότι επιχειρείται να δημιουργηθούν τετελεσμένα, με κινήσεις και συνθήκες διαπραγματεύσεων οι οποίες δεν είναι καν γνωστές στη βάση και τις τοπικές. Είμαστε υποχρεωμένοι, επομένως, να επανερχόμαστε σε τακτική βάση όχι μόνο για να τοποθετούμαστε στα νέα δεδομένα που προκύπτουν **χωρίς να έχουν συζητηθεί ποτέ**, αλλά και για να ενημερώνουμε στοιχειωδώς τα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Στην ΚΣΕ της 23/12 η ΟΚΔΕ-Σπάρτακος δήλωσε τη συνολική διαφωνία της με το σχέδιο συμπόρευσης με την ΠΑΜΕΣ και το συνολικό προσανατολισμό στον οποίο αυτή λογοδοτεί. Ανάλογη διαφωνία εξέφρασε και το ΣΕΚ. Ως στοιχειώδη προϋπόθεση για να συζητήσει η βάση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για μια τόσο σοβαρή υπόθεση, προτείναμε **να μην προχωρήσει καμία περαιτέρω διαπραγμάτευση, προτού συνεδριάσουν οι τοπικές.** Η πλειοψηφία απέρριψε το αίτημα, κι έτσι κανονίστηκε νέα συνάντηση με την ΠΑΜΕΣ με πλειοψηφία 11-5.

Στη συνάντηση, στις 24/12, μεταξύ αντιπροσωπείας της ΚΣΕ ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΠΑΜΕΣ, ακούσαμε τα εξής πρωτάκουστα:

1. Από την πλευρά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ προτάθηκε να θιγεί στο κοινό πρόγραμμα το ζήτημα της εργατικής εξουσίας, αφού κάτι τέτοιο έχει ζητήσει και το ΕΕΚ. Η αντιπροσωπεία της ΠΑΜΕΣ δήλωσε ότι αυτό δεν γίνεται, γιατί υπάρχει στρατηγική διαφωνία με το θέμα. Έγινε, επομένως, σαφές, ότι η διαφωνία δεν είναι τακτική, για το πώς παρουσιάζουμε το ζήτημα της εργατικής εξουσίας, πώς το συνδέουμε με την κυβέρνηση και, αν το υιοθετούμε ως προπαγανδιστικό σύνθημα. **Η διαφωνία αφορά τον ίδιο το στόχο της εργατικής εξουσίας.**

Η φιλο-συμπορευτική πλειοψηφία της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν φάνηκε να ανησυχεί, και δεν μας απαντά στο ερώτημα: **πότε αποφασίστηκε η πολιτική συμπόρευση με ρεύματα που αντιστρατεύονται στρατηγικά το πρόταγμα της εργατικής εξουσίας;**

2. Ο σύντροφος που εισηγήθηκε εκ μέρους της φιλο-συμπορευτικής πλειοψηφίας της ΚΣΕ είπε ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν είναι ακόμα έτοιμη να αυτοδιαλυθεί σε ένα άλλο μέτωπο, οπότε να πάμε βήμα-βήμα, προς το παρόν με την αυτοτέλεια του κάθε συστατικού. Στο μέλλον, όμως, δεν αποκλείουμε την συγχώνευση σε ένα κοινό μέτωπο, ακόμα και κόμμα. Ταυτόχρονα, η αντιπροσωπεία της ΠΑΜΕΣ πρότεινε κοινές επιτροπές κατά περιοχές, κοινό μετωπικό όνομα και ένα κοινό συντονιστικό, με αποφασιστικό χαρακτήρα, έτσι ώστε οι αποφάσεις του (εκτός

από τις πολύ σημαντικές) να μη χρειάζονται την έγκριση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και των άλλων συνιστωσών. Με την επιφύλαξη ότι στις εκλογές τα συστατικά ονόματα (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΠΑΜΕΣ, Σχέδιο Β') θα πρέπει να είναι ορατά, γιατί αυτά ξέρει ο κόσμος, η πλειοψηφία της ΚΣΕ δεν διατύπωσε επιφυλάξεις για αυτές τις προτάσεις.

Η φιλο-συμπορευτική πλειοψηφία της ΚΣΕ δεν μας απαντά στο ερώτημα: π**ότε αποφασίστηκε ότι διαπραγματευόμαστε τη διάλυση ή τη συγχώνευση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ;** Γιατί στις ενστάσεις πολλών συντρόφων και συντροφισσών επιμένουν να απαντούν ψευδώς ότι κανείς δεν συζητά συγχώνευση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

3. Στην περιγραφή των δυνάμεων που θα συναπαρτίζουν τη συμμαχία, η ΠΑΜΕΣ είχε απαλείψει τους χαρακτηρισμούς αντικαπιταλιστική, αντιιμπεριαλιστική και αντι-ΕΕ. Εκπρόσωπος του ΝΑΡ, πρότεινε τους χαρακτηρισμούς «ανατρεπτική» και «ριζοσπαστική» αριστερά, και διευκρίνισε ότι το μέτωπο που θέλουμε να οικοδομήσουμε θα χωράει την αντικαπιταλιστική, αντιιμπεριαλιστική και αντι-ΕΕ αριστερά, άλλες κομμουνιστικές και σοσιαλιστικές δυνάμεις, άλλα ρεύματα της αριστεράς που «συγκινούνται» από τα ζητήματα που θέτουμε, καθώς και **δυνάμεις που δεν προέρχονται από την αριστερά, δημοκρατικές και ριζοσπαστικές.** Μια σχετική διατύπωση μπήκε στο τέλος, αλλά η ουσία είναι ότι η πρόταση της Αριστερής Μετωπικής Συνεργασίας (ένα από τα ονόματα που προτάθηκε) είναι ένα μέτωπο ταξικής συνεργασίας, με δυνάμεις που όχι μόνο δεν είναι αντικαπιταλιστικές, αλλά ενδεχομένως ούτε καν αριστερές. Όπως έγινε σαφές στο προηγούμενο σημείο, αυτό το μέτωπο θα είναι κάτι μόνιμο, και όχι μια τακτική κίνηση.

Η φιλο-συμπορευτική πλειοψηφία της ΚΣΕ δεν μας απαντά στο ερώτημα: **πότε αποφασίστηκε η μόνιμη πολιτική ενότητα των αντικαπιταλιστών με ρεφορμιστές και με «δημοκρατικά ριζοσπαστικά», δηλαδή ριζοσπαστικά αστικά, ρεύματα; Πώς πρέπει να εκλάβουμε αυτή τη δήλωση, ως προετοιμασία για διεύρυνση με το ΕΠΑΜ και τον Κατσανέβα;**

4. Το ΕΕΚ στη συνάντηση με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ζήτησε περιθώριο μέχρι τη συνδιάσκεψή του, στις 28/12, για να απαντήσει. Η αντιπροσωπία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ το δέχτηκε. Η ΟΚΔΕ-Σπάρτακος επεσήμανε το αυτονόητο, ότι, αν η πρότασή μας στο ΕΕΚ είναι ειλικρινής, δεν μπορούμε να δημιουργούμε τετελεσμένα προχωρώντας μονομερώς σε διαπραγματεύσεις με άλλες δυνάμεις, όπως η ΠΑΜΕΣ. Το νέο κοινό κείμενο συμφωνίας ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΠΑΜΕΣ, το οποίο δημοσιεύτηκε σχεδόν δευτερόλεπτα μετά τη συνάντηση (σε αντίθεση με όλες τις άλλες αποφάσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που παραδοσιακά ωριμάζουν για μέρες), διακηρύσσει μια βάση κοινού κειμένου, αθετώντας τη δέσμευση προς το ΕΕΚ. Είναι εμφανές ότι η πρόταση προς το

ΕΕΚ ήταν προσχηματική και ότι η αξιοπιστία περί της οποίας η πλειοψηφία κόπτεται απέναντι στην ΠΑΜΕΣ, δεν έχει για αυτούς καμία σημασία απέναντι στο ΕΕΚ.

Η φιλο-συμπορευτική πλειοψηφία δεν μας απαντά στο ερώτημα: **πότε αποφασίστηκε ότι υπάρχουν προνομιακοί (και στην πράξη αποκλειστικοί) σύμμαχοι στο προτεινόμενο μέτωπο;**

5. Από την πλευρά της αντιπροσωπείας του ΝΑΡ όχι μόνο υποστηρίχθηκε η διακριτή ύπαρξη του τίτλου «Σχέδιο Β’» στο ψηφοδέλτιο, αλλά και ζητήθηκε η συμμετοχή «των κορυφαίων προσωπικοτήτων» όλων των συνιστωσών, φωτογραφίζοντας σαφέστατα τον Αλαβάνο.

Η φιλο-συμπορευτική πλειοψηφία της ΚΣΕ δεν μας απαντά στο ερώτημα: **πότε αποφασίστηκε ότι, όχι μόνο θα ανεχτούμε, αλλά και θα επιβάλουμε οι ίδιοι στα ψηφοδέλτιά μας το πρόσωπο που ηγήθηκε μόλις λίγους μήνες πριν μιας προεκλογικής εκστρατείας βασισμένης σε ένα πλαίσιο απολύτως άσχετο και εχθρικό προς την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (ας θυμηθούμε απλώς τις δραχμές και τις φουστανέλες);**

Και, μια που το έφερε η κουβέντα: **ποιες είναι, κατά τη γνώμη της συμπορευτικής πλειοψηφίας της ΚΣΕ, οι «κορυφαίες προσωπικότητες» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ;**

Ας προσθέσουμε επίσης ότι:
• Δεν έγινε **απολύτως καμία πολιτική συζήτηση με την ΠΑΜΕΣ**, δεν τέθηκε καμία ερώτηση για τις θέσεις που υπερασπίζεται δημόσια το σχέδιο Β’, ούτε καν για το τι εκπροσωπεί το κείμενο που έχει υπογράψει κορυφαίο στέλεχός του μαζί με στελέχη του ΕΠΑΜ και του Κατσανέβα, παρά μόνο ανταλλάχθηκαν φιλοφρονήσεις και έγιναν απολίτικες φραστικές κοπτοραπτικές

• Δεν είναι δυνατό, τη στιγμή που πολλές τοπικές εκφράζουν ήδη τη διαφωνία τους με τη συμπόρευση, τη στιγμή που το μεγαλύτερο δυναμικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν έχει καν συζητήσει σε τοπικές, **να επιχειρείται να κλείσει βιαστικά η πολιτική συμμαχία και το όνομα** μέχρι τις 29/12

Πρέπει να δοθεί άμεσα ο λόγος στη βάση, σε όλα τα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Μέχρι τότε να σταματήσει κάθε διαπραγμάτευση. Να πάρουν όλοι και όλες θέση, για ένα σχέδιο που αλλάζει άρδην τη φυσιογνωμία και την πολιτική αποστολή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, την πολιτική αυτοτέλεια της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Καλούμε και πάλι όλους τους συντρόφους και συντρόφισσες της βάσης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να αποτρέψουν την διάλυση του αντικαπιταλιστικού μετώπου. Καλούμε όλες τις τοπικές και κλαδικές επιτροπές σε συνελεύσεις για να αποφασίσουν την απόρριψη της πρότασης για πολιτική συμμαχία και συμπόρευση με την ΠΑΜΕΣ και τον Αλαβάνο.

Η ΟΚΔΕ-Σπάρτακος θα συνεχίσει να δείχνει το στοιχειώδη σεβασμό που όλοι θα όφειλαν στα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενημερώνοντας για τις πολιτικές αυτές μεθοδεύσεις που προχωρούν ερήμην τους. Θα συνεχίσει να διακηρύσσει την αντίθεσή της, εσωτερικά και δημόσια, στα σχέδια διάλυσης του αντικαπιταλιστικού μετώπου.

Το ΠΓ της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος
25/12/2014

ΠΗΓΗ